

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos literatūriniam konkursui

Rasa Tuskėnaitė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 1e klasės mokinė

E I L Ė R A Š Č I A I

2004 m.
Pasvalys

Rasa Tuskėnaitė

Išnykti norėtuši.
Susiraukšlėti.
Susitraukti.
Susivynioti.
Nuo badančių
Žvilgsnių slėptis.
Mažas
Mažulytis taškelis
Kėdės atloše.
Dingau.

Rasa Tuskėnaitė

Taip noris išnešti
Šiukšles iš širdies.
Kiekvienas praėivis
Palieka duženas
Savo jausmų.
Renku. Dėlioju.
Skauda.
Pravirkstu.
Didžiulė krūva
Jausmų.
Sutrypti
Ir sugniužę.
Vieniši
Ant grindų.
Gniaužiu pirštuose
Duženas jausmų.
Pasibaigęs galiojimo laikas.

Rasa Tuskėnaitė

Baltas kambarys
Stiklinėm sienom.
Kuriu pasaulį.
Ant lentynų
Išdėlioti
Šviesūs jausmai.
Ant sienų
Sukabinti
Saulėlydžiai
Ir aušros.
Ant grindų guliu
Ir dainuoju gyvenimą.
Nebelski į duris.
Pavėlavai.

Rasa Tuskėnaitė

Jau gal šimtą
Kartų miriau.
Negrabios,
Nesupratingos rankos
Į sielą lenda.
Išgrobstė mane visą.
Tuščias vidus.
Ir vėl teks mirti?

Rasa Tuskėnaitė

Liūdesys aštriom briaunelėm
Susminga į sielą.
Bėgti?
Kristi?
Laikytis?
Vienatvė – mano draugas,
Ar aš – jos?

Krentu.
Nemoku skristi...

Rasa Tuskėnaitė

Pasaulis pakvaišo.
Bėga.
Sukasi.
Užveria duris.
Žmonės,
Vieni po kitų,
Skuba pro šalį..
Pasijuntu
Lyg nematoma.
Eina ir užmina.
Eina ir užmina.
Užmina ir nueina...

Rasa Tuskėnaite

Tuščias juodas kiemas.
Didelėmis nejaukiomis ašaromis
Girgždėdamos verkia sūpuoklės.
Vos girdimą pasaką
Seka debesys, plukdomi vėjo.
Tolimi, nebylūs žiburiai
Bando šildyt vos plazdančią naktį.
Ir mane.
Girdžiu pabodusios dainos melodiją.
Namo.
Į savo pasaulį...

Rasa Tuskėnaitė

Horizonte sudužo diena.
Lėtos ašaros jos neprimins.
O aš vėlei einu ta gatve,
Kur pradingsta veidai.
Lyg sapne.
Man baisu, neramu,
Aš verkiu.
O pasaulį užkloja tamsa.
Nesustosiu.
Aš tyliai einu.
Ten toli, kur sudužo diena.

Rasa Tuskėnaitė

Nepaliaujamas tekėjimas.
Srūva pro pirštus
Nespalvotom akimirkom,
Sušalusiom į ledą,
Ir žvilgsniais tingiais
Apipintos...
Mūsų mintys.
Ir juokias
Sapnais nebegrižtančiais.
Nejaugi taip sunku
Šalčiu mylėtą
Laiką sustabdyti?..

Rasa Tuskėnaitė

Vienišam angelui

Tylu.
Taip be proto tylu,
Kad net gali išgirst,
Kaip ant mieguistų sienų
Pamažėle leidžias
Mėlyni šešėliai.
Mėlyni.
Tačiau nėra spalvų.

Baisu.
Ir jau gali matyt –
Pro langus skrieja
Dūžtantys saulėtekliai.
Saulėtekliai.
Nors kambary tamsu.

Liūdna.
Kas kartą,
Apkabindamas
Man savo
Vienišumą palieki.
Šypsauti.
Sieloje verkiu...

Netikra.
Argi visa tai netikra?
Užmerkdamas
Sparnais akis,
Daugkart prašei
Nebevadinti to sapnu.